

REEËNJONGEN.

't **W**AS in de dagen van het schriftelijk eindexamen 1923. 't Eten was afgelopen en ik trachtte nog wat te werken, voor innerlijke gemoedsrust.

Steeds lager zond de zon haar stralen over mijn boeken, waaruit ik nog eenige wijsheid probeerde op te steken. Echter 't wou niet erg vlotten. Kon

't ook anders! Zoo'n heerlijke avond in mijn prachtige geboortestreek en dan gedoemd tot werken.... Ik peinsde over het mij hard toeschijnende H.B.S.-ers lot.

Een zacht kloppen wekte mij uit deze overdenkingen. Er was een boodschap voor mij van den jacht-opziener. Hij had een paar pasgeboren jonge reetjes gevonden; mogelijk was dat iets voor mij, om te fotografeeren.

Weg kroop ik al in m'n donkere kamer. Vliegenvlug gingen de platen in de chassis. Toestel en statief grijpen was het werk van een oogeblik en voort ging het op mijn trouwe tweewieler.

Adieu, Natuurkunde! Uw saaie

afleidingen en formules kunnen wachten! Iets natuurlijkers wacht me, iets reins uit de Schepping, niet aangeraakt door menschen, met strak loerende oogen achter hardvochtige brillenglazen, met hun verlangen alles te willen onderzoeken en peilen.

Zou 't zonlicht nog sterk genoeg zijn, om een foto te nemen? Waar zouden de kalfjes liggen? Het terrein was me niet onbekend en dat er zich reeën ophielden, had ik zelf meermalen geconstateerd.

Ik arriveerde aan de boschwachterswoning. „Nee, de baas was vot. Noar meneer. Moar Dieneken kon wel effen metgaan. Dee wist ze wel”.

We liepen dan naar het zoogenaamde Rommelbosch. De naam zegt reeds genoeg. 't Was de beste plek voor de reegeit, om daar haar jongen te werpen. We kwamen er, liepen er zoekend door tot het einde, maar vonden niets. Teleurstelling kwam in me op. Zou alle moeite vergeefs zijn? Waren de jongen al opgestaan en hadden ze de moeder reeds gevolgd? Waren ze misschien gestoord bij het ontdekken?

M'n oogen, gewend de dingen in de natuur te zien ondanks hun mimicry, lieten mij hier schandelijk in den steek. Daar vlak voor mij lag, vlak bij het „nest” een teer

Fig. 1. Jonge reebok, reeds uit het nest gekropen.

Foto B. H. MOLANUS.

Fig. 2. Jonge reegeit. Rechts, terzijde, het nest.

Foto B. H. MOLANUS.

bruin wezentje, met witte vlekjes op den rug, roerloos en niet uit de omgeving te onderscheiden dan door geoefende oogen. Slechts het leven werd verraden door een trillend neusje en een zwak bewegende ademhaling.

Ik fotografeerde; instellend en vooruitschuivend met de gestadige vrees, het beestje te zien opspringen en wegvlugten. Maar niets van dat al gebeurde. Angstig draaiden de oogjes, maar de ledematen weigerden den hen nog onbekenden dienst.

Zacht gepraat drong tot mij door. Ik keek om. De jachtopziener was het met „mijnheer”. Een licht hoofdknikje als groet en ik drukte af. Vereeuwigd was het kleintje en niet lang daarna ook het iets forskere broertje. Een blijvende herinnering zou ik hebben aan deze schoone schepseltjes, welke men in zoo'n prille jeugd zoo zeldzaam te zien krijgt. Even kwam de gedachte in mij op er één mee te nemen en op te fokken met een geit als moeder. Slechts even, want hier waren ze op hun plaats in die bosschen, beschermd door den jacht-opziener, die den nacht door over ze waakte en ze 's morgens om vier uur zag wegtrekken met de moeder het kreupelhout in.

B. H. MOLANUS.

CITROENTJE EN DE SPEERDISTEL.

EEN van de mooiste boeken uit m'n bescheiden bibliotheek is Thijssse's „Omgang met planten”. Ik zeg dat niet, om bij onzen Redacteur in het gevele te komen en aldus meer kans te maken, dat mijn artikel zal worden opgenomen. Heusch niet! Zelfs als ik contra Dr. J. P. Thijssse stond en dat hem schreef, durfde hij dat in D. L. N. wereldkundig maken. Maar zijn boek is werkelijk mooi en wel voornamelijk hierom, dat het je brengt tot intensieven omgang met die nederige wilde bloemen, waar zooveel levensgenot het gevolg van is. (Hiermee hoop ik niets te kort te doen aan den heer Teepe met z'n prachtfoto's!) Er is maar één jammer bij! En wel dit: het moest niet bij dezen eenen bundel gebleven zijn. Of er moet een nieuwe druk van komen en dan uitgebreid met nieuwe opstellen, waarbij één niet mag ontbreken: een stuk over distels, want dat zijn mede van de meest heerlijke planten die er bestaan, al worden ze ook door de boeren en landbouwers als lastige elementen geweerd. Maar een lastige vrouw kan wel mooi zijn! En mooi zijn ze zeker. — Let maar eens op ze en neem eens een paar stukken er van mee naar huis. Zoo'n brok van een Speerdistel bijv. in een koperen of antiek blauwe vaas. Wat een rijke kleurenschilderij! Dat donkere, in de nerven wat oplichtende, groen der monumentaal gebouwde weerbare bladeren, het grijsgroen der regelmatig bestekelde egelomwindsels en het onbeschrijfelijk kleurige paars der bloempjes. Dit, gevoegd bij den regelmatigigen bouw der geheele plant is een voortdurende bron van genot.

Ik heb er heel wat van genoten. Als ik, minstens eenmaal in een jaar, naar den Zuiderzeedijk bij Spakenburg peddelde, om daar op m'n dooie gemak het gedoe gade te slaan van de mooie Distelvlinders (*Pyrameis cardui*) nogal schaars in ons land, als ze op de distels bezig waren met eieren te leggen of, wat later, pas geboren, juweeltjes van kleur en vorm de bloemen sierden. Maar het meeste heb ik dit jaar genoten van de distels in mijn bloemtuin vlak voor 't huis.

Als ik nu zeg m'n tuin, dan zullen eventueele bezoekers misschien beweren, dat ik had moeten zeggen tuintje, want het geheel is maar 8 bij 8 M. groot. Op deze 64 vierkante meters heb ik heel wat samengevoegd, dat allicht een veel grooter plek kon sieren, gekweekte en wilde soorten beide, zoodat ik zoo het gevoel heb, groot grondbezitter te zijn en daarom spreek van m'n tuin: 't Hangt alles maar af van appreciatie, nietwaar?

In dezen tuin zijn bij ongeluk twee distels verzeild gekomen, twee heel gewone Speer-